ANUL IV.—No. 1037. EDIȚIA A DOUA MERCURI 18 DECEMB 1891

NUMĔRUL 10 BANI

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI
și se plătesc tot-d'a-una 'nainte

În București la casa Administrației.
Din Județe și Străinătate prin mandate postale.
Un an în țară 30 lei; în străinătate 50
Șease luni „ 15 „ „ 25
Trei luni „ 8 „ „ 13
Un număr în Străinătate 15 bani

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANI

ANUNCIURILE
Din BUCUREȘTI și JUDEȚE se primesc NUMAI la ADMINISTRAȚIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administrație și la toate Oficiile de publicitate.
Anunciuri la pagina IV . . . . 0.30 b. linia
„ „ III . . . . . 2.— lei „
„ „ II . . . . . 3.— lei „
Inscripțiunele și Reclamele 3 lei rândul.
LA PARIS, ziarul se găsește de vênzare cu numĕrul la kioscul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANU

REDACȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

București, 17 Decembre 1891

Intre Prăpastie și Republică

Ultima lovitură dată *suveranităței naționale* de Regele Carol, dând dictatura D-lui Lascar Catargiu, este cea mai strălucită dovadă că *monarhia* este una dintre cele mai dăunătoare instituțiuni sociale ce ne-a transmis trecutul.

De azi în colo poporul român, și viitorul luĭ politic și social, este între *propășire* și *prăpastie*. Propășirea i-o va da numai republica, iar monarhia, 'l va arunca în cea mai adîncă prăpastie.

Monarhia va fi peirea, prevedem aceasta, a poporului român, a acestei avant-garde a culturei occidentale la porțile Orientului european.

Astăzĭ se deschide în România lupta între minciunile trecutuluĭ, pe care se maĭ reazimă principiul guvernămîntuluĭ *unuia*, și adevĕrurile științeĭ moderne pe care se bazează acela al guvernămîntuluĭ *poporuluĭ* prin el și pentru el însușĭ.

Până maĭ erĭ, noĭ republicaniĭ ne-am făcut datoria să arătăm că sistemul de guvernământ monarhic cu toate prerogativele date monarhuluĭ, ca dreptul de disolvare, dreptul de veto la legĭ, șefia armateĭ, dreptul de a cere jurămîntul de supunere nu numaĭ de la militarĭ, ci și de la toțĭ funcționariĭ și chiar de la reprezentanțiĭ aleșĭ aĭ județelor și aĭ comunelor, precum și cu fastul și cu risipa bănească, că acest sistem de guvernămênt, zicem, nu maĭ corespunde cu nevoile actuale ale poporuluĭ și cu năzuințele luĭ în spre propășire și în spre libertate. Dar monarhiștiĭ ne astupaŭ gura cu afirmațiunea că poporul e mândru de instituțiunea monarhică, că această instituțiune, că dinastia ce o reprezintă, că Regele Carol care reprezintă azĭ această dinastie, că Prințul Ferdinand de Hohenzollern care o va reprezenta mâine — cu titlul de uzurpator fără îndoială — sunt piedestalul națiuneĭ române și garanția destinelor fericite și glorioase ale acestor națiunĭ și a propășireĭ eĭ.

Faptele însă aŭ arĕtat că vederile noastre asupra actualelor forme de guvernămînt din țara noastră, aŭ fost și sunt fundate.

Monarhul voind să se întărească în țară prin noĭ apanagiĭ, adică prin noĭ sacrificiĭ bănești ce voește să impună poporuluĭ, iar în afară, prin alipirea saŭ maĭ bine zis prin înhămarea țăreĭ la politica vamală a puterilor centrale, politică avantagioasă Germanieĭ și Austro-Ungarieĭ, dar funeste intereselor economice ale Românieĭ, și prevĕzênd că voința liberă a poporuluĭ va sta în potriva acestor două dorințe ale sale, a dat o lovitură de picior Constituțiuneĭ și s'a angajat pe terenul guvernămîntuluĭ personal.

Intreaga presă monarhistă neguvernamentală, de câte-va zile, afirmă această încălcare a Suveranuluĭ asupra drepturilor Națiuneĭ, și dă alarma contra acestuĭ act despotic! Ce dovadă maĭ bună putem da noĭ că monarhia e în contrazicere cu interesele națiuneĭ, de cât acest acord perfect între toțĭ oameniĭ noștri politicĭ care nu fac parte din partidul D-luĭ Lascar Catargiu și între toate ziarele care nu sunt vîndute acestuĭ șef al partiduluĭ conservator și colegilor luĭ din minister?

In fie-care zi, de la 11 Decembre încoa, *Voința Națională*, *La Liberté*, *Naționalul*, *Românul*, *România*, etc., spun pe față și cu o îndrăzneală demnă de toată lauda că Regele a înlocuit voința, aspirațiunile și interesele poporuluĭ prin ale Sale proprii. Toate fac apel la Țară ca să ridice stavilă contra urmărilor lovitureĭ de Stat deghizate a Regeluĭ. De asemenea și oameniĭ politicĭ și presa din provincie constată aceiașĭ amenințare a libertăților și a suveranitățeĭ naționale din partea Regeluĭ. Insușĭ D. Eugeniŭ Stătescu, cel maĭ cumpĕtat la vorbă și cel maĭ răbdător dintre oameniĭ noștri politicĭ, care, până în momentul de față cel puțin, numaĭ printre republicaniĭ nu poate fi prenumĕrat, a arĕtat la întrunirea de la clubul liberal că drepturile națiuneĭ sunt lovite din partea Majestățeĭ Sale, și că națiunea română este în legitima apĕrare.

Nu este om cinstit în această țară, nu este patriot, nu este liberal, nu este democrat, care să nu vadă și să nu spue sus și tare că monarhul a nesocotit poporul.

Ce maĭ putem adăoga noĭ la această unanimă nemulțumire contra Suveranuluĭ, ca să dovedim că monarhia ne duce la peire și că scăparea va fi numaĭ în desființarea eĭ? Toțĭ amiciĭ libertățeĭ și aĭ poporuluĭ român trebue să propage, din vreme și până în cele maĭ retrase colțurĭ ale țăreĭ, ideia guvernămêntuluĭ republican, spre a pregăti poporul pentru această reformă politică, singura care va face o realitate din suveranitatea luĭ, care sub monarhie este numaĭ o minciună saŭ cel mult o ficțiune pe hârtie. Intru cât se atinge de republicaniĭ până azĭ afișațĭ, eĭ își vor face datoria în această privință.

Or care ar fi rezultatul alegerilor viitoare, fie că ele se vor pronunța pentru D. Lascar Catargiu și vor consfinți ast-fel lovitura de stat, fie că vor fi contra D-sale și vor desaproba purtarea Regeluĭ, monarhia română a intrat în perioada decliniuluĭ, și nu este de cât cestiune de timp în ceea ce privește desființarea eĭ.

Istoria popoarelor e de față ca să ne arate cât rĕŭ aŭ făcut omenireĭ regiĭ și împĕrațiĭ. Pe de altă parte Statele republicane sunt un exemplu viŭ de progresul ce fac popoarele care aŭ renunțat la învechita formă de guvernămînt monarhic. Nu avem de cât să le imităm, și pentru ca într'o bună dimineață să nu ne pomenim în *prăpastie*, trebue să lucrăm de pe acum pentru triumful ideilor republicane, fără să ne temem de bâtele D-luĭ Catargiu saŭ de baionetele Majestățeĭ sale Regeluĭ.

C. A. Filitis.

Un prinț chiorît

Prințul Christian a fost rănit de glonțul pușteĭ duceluĭ de Conaught; o grăunțe a străbătut în ochiul stâng. I s'a scos ochiul azĭ; starea Prințuluĭ este satisfăcĕtoare.

Afacerea Chadourne

PARIS, 16 Decembre. — Deși bolnav totușĭ D. Millevoye a venit la Cameră să desvolte interpelarea sa asupra expulsăreĭ D-luĭ Chadourne.

D. Ribot a respuns că Bulgaria Stat neindependent supus suzeranitățiĭ Porțeĭ, este obligată să respecteze capitulațiunile: ea nu poate din propria sa autoritate să expulseze pe vr'un străin. Dacă guvernul bulgar are reclamațiĭ nu are de cât să le comunice. Germania, Grecia și Italia aŭ de asemenea a se plânge de procedeurile Bulgarieĭ. Representantul Franciei s'a declarat gata să primească orĭ-ce plângere a guvernuluĭ bulgar contra D-luĭ Chadourne și că el ar transmite-o guvernuluĭ francez.

D. Ribot a adăogat că el a cerut să se retragă ordinul de expulzare; rĕspunsul nefiind satisfăcĕtor, agentul Franței la Sofia a primit ordinul să rupă orĭ-ce relațiunĭ. Franța trebue să obție satisfacere; ea va face ceea ce e de nevoie pentru aceasta fără grabă, dar fără slăbiciune.

D. Douville și Maillefeu declară că faptele raportate aŭ fost considerate exagerate. D. Millevoye rĕspunde că cu vint le D-luĭ Douville sînt contrariĭ adevĕruluĭ; D. Douville riposteazâ: Eștĭ bolnav. (zgomot). D. Millevoye a trimes martorĭ D-luĭ Douville, dar martoriĭ aŭ aranjat afacerea.

Prețul munceĭ

Iată prețul zilelor de muncă agricolă fixate de consiliul general al județuluĭ Teleorman pe anul 1892.

Un leŭ, banĭ cincĭ zecĭ, ziua unuĭ om cu mâinile în timpul primăvereĭ.

Doĭ leĭ ziua unuĭ om cu mâinile în timpul vereĭ.

Un leŭ unuĭ om cu mâinile în timpul toamneĭ.

Treĭ leĭ unuĭ om cu carul cu doĭ boĭ în timpul primăvereĭ.

Patru leĭ idem cu carul cu doĭ boĭ în timpul vereĭ.

Treĭ leĭ idem cu carul cu doĭ boĭ în timpul toamneĭ și ierneĭ.

Patru leĭ ziua unuĭ om cu carul cu patru boĭ în timpul primăvereĭ.

Cincĭ leĭ idem cu carul cu patru boĭ în timpul vereĭ.

Patru leĭ idem cu carul cu patru boĭ în timpul toamneĭ și ierneĭ.

Patru leĭ pentru un pogon făcut ogor.

Șease leĭ pentru aratul, semănatul și grăpatul unuĭ pogon.

Patru leĭ idem căratul la arie.

Șease leĭ idem, săpatul d'arîndul unuĭ pogon porumb.

Patru leĭ idem prășitul unuĭ pogon porumb.

Șease leĭ idem secera unuĭ pogon.

Patru leĭ rălițatul și mușuroitul.

Zece leĭ cositul, curățitul și tăiatul cocenilor unuĭ pogon porumb.

Șease leĭ cositul și strîngerea în furcoae a unuĭ pogon fânețe.

TELEGRAME

LONDRA 16 Decembre. Prințul Christian de Sleswig Holstein, ginerele Regineĭ, s'a rănit la ochĭ pe când vâna.

BUDAPESTA, 16 Decembrie.—Camera Magnaților a adoptat în unanimitate tractatele de comerț și diferite convențiunĭ.

Președintele Consiliuluĭ a anunțat că Impĕratul a sancționat propunerea de disolvare a Cameruĭ Deputaților.

BELGRAD, 16 Decembrie. — Negocierile pentru tractatul austro-sêrb vor începe probabil la 1 Ianuarie; se speră că tractatul va putea fi depus parlamentelor respective în luna Februarie.

BERLIN, 16 Decembrie. — Sir White ambasadorul Engleterei la Constantinopol a murit în urma influenzeĭ.

PĂREREA ȚARULUI DESPRE CONSTITUȚIE

Se știe că se pune acuma în dezbatere pretutindenea întrebarea dacă Țarul va da saŭ nu Constituție Rusieĭ, cercând ast-fel să scape de căderea desăvîrșită.

In *Saechsische Arbeiterzeitung* de la 9 Decemb st. n. găsim că Ernest Pol lock a publicat în „James Gazette“ din Londra următoarea convorbire între Țarul Rusieĭ și un senator francez.

„In Rusia“ zice Țarul, este încă *despotismul*. Acesta alcătuește inima ocărmuireĭ mele. Dar e în armonie cu spiritul națiuneĭ. Pricep republica, asta este saŭ poate fi o formă sinceră de ocârmuire. Dar nu pricep monarhia reprezentativă de loc. *Acest fel de guvernare este un sistem de înșelăciuni, minciună și corupție.* Maĭ de grabă așĭ putea să introduc sistemul de guvernare chinezesc, de cât pe acesta? — „Sire“ îĭ rĕspunse senatorul francez, „am primit guvernămîntul reprezentativ ca un compromis, o învoială, ce se întîmplă în anumite perioade ale societățeĭ. Acest sistem nu dezleagă nicĭ o greutate, ci numaĭ le amână. El este un armistițiŭ între monarhie și democrație făcut sub protegiarea a doĭ tiranĭ, frica și interesul. Popularitatea la care rîvnesc fiecariĭ și trufașiĭ îl prelungesc. Se pune o limbă aleasă în locul adevĕruluĭ. O țară cu sistem reprezentativ are domnia avocatilor“ — „Adevĕrul grăeștĭ“ îĭ rĕspunse Țarul. „Bunul meŭ, Țarul Nicolae, a fost Suveran reprezentativ (constituțional) în Polonia și lumea știe cât l'a costat, să se supue acestuĭ sistem rușinos de guvernare, să cumpere voturĭ, să strice conștiințele, să câștige pe unul momindu-l, iar pe alțiĭ să'ĭ amăgească. Dispretuesc asemenea mijloace; mulțumesc luĭ Dumnezeu, că s'a desființat acolo acest sistem ticălos. Nu voiŭ fi nicĭ odată domnitor constituțional. Nu poț primi să domnesc prin înșelăciune și intrigĭ.“

Dar ursul nu joacă de bună voie. Asta-ĭ pricina.

Cestiunĭ juridice

Unul dintre principiile filosofice ale dreptuluĭ penal cu care trebue să se măsoare pedeapsa orĭ carui delict este, între altele și acela ca această pedeapsă să fie *proporțională cu gravitatea delictuluĭ*. Indulgența saŭ asprimea uneĭ pedepse, produc în practică, și pentru delicuenț și pentru cugetător, două rele marĭ: indulgența încurajază pe delicuent, desnădăduește pe cugetător; asprimea împinge pe delicuent la rĕsbunare, la criminalitate și pe cugetător îl duce la eresie. Morala își pierde busola și omenirea își pierde cârma, în ambele aceste cazurĭ.

Și să nu se zică că simțimîntele se mișc numaĭ în fața exemplelor marĭ; exemplele micĭ produc același efect — asupra unuĭ cerc de inteligențe maĭ restrîns, este adevĕrat cercul inteligent *per excelentiam*, dar efectul e același. Un nevinovat urmărit de persecuțiunile adesea politice saŭ locale, din partea agenților forțeĭ publice, un deținut în arestul preventiv pe care judecata îl achită pentru nevinovăția luĭ, un criminal care, împresurat de circumstanțe ușurătoare, e condamnat la o muncă exorbitantă, toate acestea și altele ca aceste exemple produc același efect. Resentimentul acestuĭ efect, impresionabilitatea, cu alte cuvinte, e diferită și diferă după gradul de sensibilitate al fie căruia dintre noĭ; acesta e cu totul alt-ceva; cauza impresiuneĭ însă e aceiașĭ.

In practica tribunalelor și curților noastre sub aceste puncturĭ de vedere, în a maĭ mare parte a materiilor, de la caz la caz și de la secție la secție, se observă zilnic o anomalie completă.

Este adevĕrat că nu sunt elemente matematice, în faptele cuiva, după care judecătorul se poate mĕsura în mod precis faptul în raport cu proporționalitatea pedepseĭ.

Un delict se presintă înconjurat de o mulțime de împrejurărĭ de fapt care fac pe judecător să'l isbească de o penalitate variată. Vîrsta delicuentuluĭ, condiția luĭ socială, mobilul, circumstanțele de fapt ale perpetrăreĭ delictuluĭ, secsul, condițiunea victimelor... etc. etc., toate acestea sunt împrejurărĭ care atuncĭ chiar când delictul ar fi identic același poate să facă să varieze pedeapsa. Sunt însă delicte în care toate aceste elemente joacă foarte puțin rol și care prin urmare trebuesc lovite cu aceeașĭ penalitate. Judecătorul poate să se preumble, în aplicarea pedepseĭ între *minimum* și *maximum* și maĭ jos de minimum chiar, în fața circumstanțelor enunciate maĭ sus. Când însă delictul e de natură ca aceste circumstanțe să nu joace nicĭ un rol, e greŭ să concepem facultatea ce legea o dă judecătoruluĭ d'a se preumbla între *minimum* și *maximum*. Spre exemplu — ca cestiune de fapt — un bancrutor simplu, care n'a ținut registre în regulă — acesta e singurul fapt delictuos ce i se poate imputa — este tradus în corecțional. Eĭ bine care sunt împrejurările de fapt care pot face pe judecător să'ĭ aplice o penalitate maĭ mare saŭ maĭ mică? Că e tînĕr saŭ bĕtrîn? Că e însurat saŭ neinsurat? Că are copiĭ saŭ nu? Că are activ saŭ pasiv maĭ mult saŭ maĭ puțin mare saŭ că are creditorĭ maĭ mulțĭ saŭ maĭ puținĭ? Nu; nimic din toate acestea. Ce se întîmplă însă în practica zilnică a tribunalelor? Se ntîmplă că la secția I a tribunaluluĭ — spre exemplu — acest bancrutar simplu este achitat; la secția 2-a dacă se judecă este condamnat la amendă; la secția 3-a, este condamnat la închisoare, și vice-versa! Se maĭ întâmplă că același caz în aceleașĭ împrejurărĭ de fapt, aceeașĭ secție a tribunaluluĭ, azĭ condamnă pe unul la simplă amendă, mâine pe altul la închisoare iar poimâne pe un al treilea și la amendă și la închisoare.

In apel — lăsând la o parte școala lenevoasă, școala nenorocită, a curților de apel care fără să'șĭ dea osteneala d'a pătrunde specia ce se presintă în apel se *respinge apelul* și — maĭ în toate cazurile, *ambele apelurĭ* — când amândouĕ părțile aŭ făcut apel în contra aceleiașĭ sentințe — *admițênd în totul considerantele din sentința atacată cu opel* — formulă aproape sacramentală — lăsând, zic, la o parte această procedare urîtă, în apel exemplele de care ne ocupăm, unul e achitat, altuia i se reduce amenda saŭ și închisoarea dacă o are celuĭ d'al treilea — fie că ar fi unul dintre ceĭ maĭ ușor condamnațĭ de tribunale saŭ unul dintre ceĭ maĭ greŭ condamnațĭ i se respinge apelul pur și simplu.

Aceiașĭ procedare am observat-o în judecarea delictuluĭ de adulter asupra căruia putem face aceleașĭ observațiunĭ de doctrină în ceea ce privește împrejurările de fapt de care este împrejurat acest delict de ordine privată, ca și asupra delictuluĭ de bancrută simplă. Ce se întâmplă în practică? Uniĭ dintre magistrațĭ duc severitatea considerațiunilor doctrinare în materie de adulter până acolo în cât cred că adulterul femeeĭ tinere în casa bărbatuluĭ eĭ ar fi tot d'auna cu adulterul uneĭ femeĭ tinere care se află în divorț și despărțită de soțul sĕŭ de doĭ anĭ, pentru cuvintul că și într'un caz și în altul căsătoria nu e desfăcută, nețienênd măcar seamă că fidelitatea în materie conjugală e și trebue să fie reciprocă, că atât codul civil cât și codul penal prevede această reciprocitate, și că în acest timp timp al divorțuluĭ, cineva poate fi maĭ mult de cât naiv ca să creadă în fidelitatea soțuluĭ.

Alțĭ magistrațĭ din contra judecă delictul de adulter cu surîsul pe buză și cu o aluzie glumeață — care în multe cazurĭ nu prea e convenabilă magistratuluĭ. De aci uniĭ isbesc adulterul cu lunĭ întregĭ de închisoare; alțiĭ cu simpla amendă; alțiĭ din împrejurare că din actele dresate și aflate în dosar nu prea ar rezulta adulter, că pe femeie spre exemplu n'ar fi găsit-o desbrăcată și în pat *nudus nuda*, achită.

Un alt exemplu:

In afacerea falimentuluĭ Avram Levy, tribunalul comercial îl declarase în stare de faliment după moarte, fixând data falimentuluĭ — încetarea plăților — pe timpul vieței luĭ Avram Levy, cu toate că până la moarte Avram Levy n'a avut nicĭ un protest.

Curtea de apel secția I-a a infirmat această sentință zicênd că acest lucru nu se poate. In pledoariĭ însă D. avocat al creditorilor a arĕtat alte decisiĭ anterioare ale curților de apel din Bucureștĭ prin care se afirmase și rĕmăsese lucru definitiv judecat că acest lucru se poate.

Inalta curte de Casație asupra recursuluĭ ce s'a făcut, a casat decizia curțeĭ secția I-a cu Avram Levy și a declarat și dînsa că da se poate. Nu este aceasta o adevĕrată încurcătură?

Dar, lăsând cestiunile de apreciare a

faptelor, de cunoştinţă a principielor şi de aplicare în mod proporţional a pedepselor la o parte, în materie de procedură chiar, e o încurcătură tot aşa de mare, de la secţie la secţie! Spre exemplu: e o afacere a căreĭ judecare în fond nu e posibilă fără o cercetare locală prin martorĭ şi expert; o secţie suspendă afacerea de fond până la efectuarea cercetăreĭ; rĕmâind ca partea interesată să ceară redeschiderea dosaruluĭ după ce se va efectua cercetarea. Altă secţie, amână fondul pentru un termen depărtat în care timp să se efectueze cercetarea iar dacă nu se efectuează, amână din nou şi aşa maĭ departe.

Am putea înmulţi exemplele noastre la infinit, şi am lua aceste exemple nu din cazurile în care judecătorul se poate scuza, ci din cazurile — cum fuseră cele de sus — unde scuza îĭ este foarte grea. Am putea, intrând în cercetarea speciilor să arătăm exemple de excesivitate saŭ de indulgenţe în aplicarea pedepseĭ nepotrivite nicĭ cu faptul nicĭ cu legea. Insă fiind că şi în acest articol ca şi în cele-l'alte nu rĕutatea ne caracteriză, solicităm magistraţilor o îndreptare—printr'o consfătuire între dânşiĭ — şi terminăm rîndurile noastre prin următoarea anecdotă juridică:

Pe timpul regretatuluĭ prim-preşedinte al Inalteĭ Curţĭ de casaţie Al. Creţescu, se afla ca consilier *conu* Gligore, iar ca grefier Orezeanu — amândoĭ reposaţĭ astă-zĭ. Conu Gligore era consilier la curte încă de la înfiinţarea eĭ şi era cunoscut între colegiĭ sĕĭ ca boer cu tabiet, glumeţ din fire, care venea la slujbă, dragă Doamne, ca să vie, care n'aştepta de cât cu mare nerăbdare ora ca să plece şi care nu prea lua parte în deliberărĭ, de care de alt fel îĭ era şi cam silă. Cunoscut ast-fel, regretatul prim-preşedinte, împreună cu restul consilierilor, în chip de glumă, făcea totul pentru ca să'l reţie cât se poate maĭ mult la slujbă saŭ în şedinţă, ceea ce făcea pe conu Gligore să crape de necaz, să se certe şi câte odată să plece cu toate protestările glumeţe ale colegilor sĕĭ, care în definitiv îĭ tolerau toate slăbiciunile.

— Haide, haide, zicea conu Gligore colegilor sĕĭ, voĭ faceţĭ dinadins fiind-că mĕ supĕr şi că nu vroĭ să staŭ peste ceasurile treĭ. ... Nu e nimic de lucru.... Aţĭ scornit voĭ...

— E de iscălit hotărîrile de ierĭ, Gligore, îĭ rĕspundea câte unul.

— Aĭ de făcut nişte *rapoarte*.

— Dar tu de ce nu le facĭ, că eştĭ maĭ tînĕr de cât mine...

Şi certându-se ast fel conu Gligore îşĭ lua paltonul şi pălăria — când colegiĭ sĕĭ nu i le ascundeaŭ — şi pleca.

Este ştiut că, la toate instanţele judecătoreştĭ când se iveşte câte o *diverginţă*, cu alte cuvinte când după pledarea unuĭ proces părerile judecătorilor se împart aşa în cât nu se întruneşte numĕrul de părerĭ cerute de lege, nicĭ pentru nicĭ contra cauzeĭ ce se judecă, atuncĭ judecarea acesteĭ cauze se amână pentru o altă zi când instanţa se complectează cu un numĕr maĭ mare de judecătorĭ. — Această complectare se face după lege prin tragere la sorţĭ. Sunt multe cauze asupra cărora se ivesc des diverginţe. La casaţie însă, pe timpul luĭ conu Gligore, şi numaĭ în scop d'a'l supĕra şi de a'l reţine, consilieriĭ Curţeĭ făceaŭ adesea câte o diverginţă *tam-nesam!* In ziua când era să se judece câte o asemenea diverginţă, fără nicĭ o tragere la sorţĭ, regretatul prim-preşedinte, în unire cu toţĭ colegiĭ sĕĭ, chema pe aprod şi 'l trimetea să cheme pe conu Gligore:

— Coane Gligore... zicea aprodul.

— Ce e, mĕ?...

— Vĕ pofteşte conu Alecu până la D-luĭ.

— Mĕ pofteşte Alecu? Ce vrea Alecu cu mine?

— Nu ştiŭ...

— Bine; spune-ĭ că viŭ.

Şi conu Gligore, uscăţiv şi mititel cum era, îşĭ lua *roba* de poale şi pornea spre camera primuluĭ preşedinte unde'l aşteptaŭ cu zîmbetul pe gurĭ maĭ toţĭ colegiĭ sĕĭ.

— Ce e, Alecule? întreba conu Gligore adresându-se către primul preşedinte

— Ia, ce să fie, ce vreĭ să fie... astăzĭ avem o diverginţă şi aĭ căzut la sorţĭ tu... aide să ieĭ parte la şedinţă....

Pentru prima oară — cam pe la începutul acesteĭ glume — conu Gligore de şi cam strîmbase din nas, însă crezĕnd că e lucru serios, nu făcuse nicĭ o opunere. El insista cu rugăciune pe lîngă vre-unul dintre colegiĭ sĕĭ ca să'l înlocuiască, pretextând — glumă pe care de asemenea i-o scorniseră colegiĭ sĕĭ— *că i se răceşte rasolul acasă!* Se înţelege de la sine că nicĭ unul dintre colegiĭ sĕĭ — iniţiaţĭ în aceste glume — nu primea să'l înlocuiască, pretextând că o asemenea înlocuire n'ar fi legală.

Maĭ târziŭ însă când diverginţele începură să se cam îndese şi când maĭ la toate — prin tragere la sorţĭ — tot conu Gligore cădea, conu Gligore începu să conceapă oare-carĭ bănuelĭ asupra sinceritâţeĭ acestor tragerĭ la sorţĭ aşa că într'o zi, pe când ca de obiceĭ fu invitat de aprod că'l pofteşte conu Alecu, conu Gligore necăjit ca nicĭ odată intră în camera primuluĭ preşedinte întrebând:

— Ce este, Alecule?...

— Ce să fie Gligore... aĭ căzut la diverginţă...

— Mĕ.... ia ascultă, zise necăjit conu Gligore... se vede că voĭ nu amestecaţĭ de loc bilele pe care sunt scrise numele nostru...

— Cum nu... aşa... se poate?

— Păĭ vezĭ bine că se poate, căcĭ altfel cum se face că tot eŭ cad mereŭ la diverginţe...

— Eĭ... ce vreĭ să'ĭ facĭ. Aide îmbracă-te şi să intrăm în şedinţă.

Conu Gligore tăcu, ieşi necăjit, îşĭ luă roba, se îmbrăcă şi veni ca să ia parte la şedinţă. Diverginţa era asupra uneĭ cauze foarte importante aşa că pleda de fie-care parte câte 5—6 avocaţĭ marĭ. — Când vĕzu aceasta conu Gligore încremeni. Colegiĭ sĕĭ nu'l pierdeaŭ din ochĭ şi începură să surîdă când vĕzură efectul produs de acest fapt asupra luĭ conu Gligore. El se trânti necăjit pe fotoliŭ şi şedinţa începu.

Indată ce începu şedinţa, reposatul grefier Orezeanu se simţi izbit cu piciorul pe sub masă de către conu Gligore. Reposatul Orezeanu se plecă cu urechea sub masă.

— Eĭ, îĭ şopti conu Gligore, frumoase sunt astea.. poftim... nu scăpăm acum nicĭ până mâine... O să treacă şi ceasul de masă şi tot.. şi avem un rasol... să 'ţĭ lingĭ degetele...

La toate acestea bietul grefier da din cap ca cum ar fi fost vorba despre ceva serios. Apoĭ aşezându-se, din noŭ pe fotoliul sĕŭ, pentru a da conversaţiuneĭ ce avusese aparenţa de adevĕrat serioasă, lua câte un dosar din grămada dosarelor ce se aflaŭ lângă dânsul şi îl presenta luĭ cuconu Gligore. Acesta lua dosarul, se uita la el cu aer de nedomirire şi în urmă aruncându-i-l în faţă, plin de necaz, bombănea între dinţĭ câte o înjurătură. La toate aceste scene colegiĭ luĭ conu Gligore făceaŭ tot ce le sta prin putinţă ca să 'şĭ poată ţine rîsul.

Scena cu grefierul se repeta maĭ de multe orĭ în aceiaşĭ şedinţă.

— S'a dus draculuĭ rasolu, măĭ Orezene, şopti în cele din urmă conu Gligore, când vĕzu că ceasurile sunt aproape şase.

In sfîrşit sedinţa se termină. Curtea trecu în deliberare iar conu Gligore, fără a maĭ aştepta nicĭ un minut îşĭ luă paltonul şi pălăria şi în mijlocul protestărilor glumeţe ale colegilor sĕĭ care voiaŭ să 'l reţie încă pentru deliberare, plecă ca fulgerul.

A doua zi de dimineaţă, conu Gligore, turmentat de bănuiala cum că colegiĭ sĕĭ îl trag pe sfoară, că nu fac nicĭ o tragere la sorţĭ, în caz de diverginţe şi că îl chem numaĭ aşa, pe la orele 9 ese din casă şi se îndreptează în spre curte. Ajuns acolo, conu Gligore urcă scările curţiĭ, chiamă un aprod, îĭ cere cheile, deschide camera unde se afla urna cu numele tutulor consilierilor, îşĭ pune ochelariĭ restoarnă bilele din urnă pe masă, caută printre dênsele pe acea care conţinênd numele sĕŭ, o găseşte, o ia, o bagă în posunar, apoĭ aranjând din noŭ totul la locul sĕŭ, ese, închide din noŭ uşa, dă cheia aproduluĭ şi plecă.

La orele douĕ-spre-zece — ca de obiceĭ, pe când se strângeaŭ membriĭ curţeĭ, soseşte şi conu Gligore. In acea zi era din noŭ să se judece o divergenţă.

— Să chemăm şi pe Gligore, zise unul dintre cosilierĭ.

— Să nu'l maĭ chemăm astă-zĭ... că ne 'njură, rĕspunse un alt consilier.

— Las' că nu ne 'jură; aĭ să'l chemăm...

Şi aprodul fu trimis să'l cheme:

— Coane Gligore, zise aprodul intrând în camera luĭ cuconu Gligore.

— Ce e, mĕ?

— Vĕ pofteşte conu Alecu.

— Mĕ pofteşte Alecu? Ce vrea Alecu cu mine. ?

— Nu ştiŭ.

— Aide să vedem.

Conu Gligore plecă înainte; aprodul după dînsul şi intrară în camera primuluĭ preşedinte, care ca şi toţĭ ceĭ alţĭ consilierĭ nu putea să bănuiască şiretenia ce făcuse conu Gligore.

— Ce vreĭ, Alecule, cu mine? întrebă vesel şi cu şiretenie conu Gligore.

— Ce să vroĭ, mĕ Gligore... ia, par'că este un făcut... aĭ căzut erĭ la divergenţă...

— Am căzut eŭ la diverginţă?

— Da, rĕspunse un alt consilier.... şi de astă dată, de, n'aĭ ce să maĭ zicĭ, am fost şi eŭ faţă când s'a amestecat urna cu bilele...

— Aĭ fost şi tu faţă? ce maĭ poamă eştĭ şi tu...

— Da, am fost, să ştiĭ c'am fost...

— Eĭ, şi cum aţĭ făcut?

— Asta e acum, cum am făcut! Am pus numele tutulor în urnă, am mestecat, am tras şi a căzut numele tĕŭ, replică primul preşedinte.

Acolo eraŭ faţă maĭ toţĭ consilieriĭ curţeĭ care aşteptaŭ pe conu Gligore ca să rîză...

— Aĭ pus numele tutulor, aĭ amestecat, aĭ tras şi a eşit numele meŭ, replică la rîndul sĕŭ conu Gligore, gesticulând într'un mod semnificativ şi foarte caraghios ca cum ar fi avut urna în faţa sa, ar amesteca şi ar trage o bilă cu numele sĕŭ pe care o furase de dimineaţă, zicênd:

— Da asta, ce este? Aĭ?... Aşa, va să zică voĭ mĕ trăgeţĭ pe sfoară... las' că v'arăt eŭ vouă... Treĭ lunĭ n'am să maĭ iaŭ parte la diverginţe.. ce socotiţĭ voĭ că n'o să se isprăvească odată?...

Rîsul era omeric şi nesfîrşit.

Gaius

STIRI TELEGRAFICE

PARIS, 16 Decembre. — Camera a reluat discuţia modificărilor introduse de Senat tarifuluĭ vamal.

PARIS, 16 Decembre. — *Temps* află din Madrid că noul tarif vamal va fi publicat la 1 Ianuarie; noĭ taxe întreite asupra alcooluluĭ vor intra în vigoare la 1 Februarie; taxele asupra maĭ multor articole industriale s'aŭ mărit.

INFORMAŢIUNI

Un consiliŭ de miniştri s'a ţinut la ministerul de Interne aseară.

S'a discutat cestiunea remanieri ministeriale care trebue să se facă.

—x—

D. Hoorickx, ministru plenipotenţiar al Belgieĭ, e permutat în aceiaşĭ calitate la Constantinopole.

In curînd, va pleca la noul sĕŭ post.

—✠—

Astăzĭ primarul capitaleĭ va trimete ministeruluĭ de Interne demisia sa şi a celor 11 consilierĭ comunalĭ demisionaţĭ.

Aŭ remas 12 consilierĭ nedemisionaţĭ, dar din aceştia sunt uniĭ carĭ n'aŭ călcat nicĭ odată pe la şedinţele consiliuluĭ.

—✠—

D. N. Manu a fost numit prefect la Argeş.

A şi depus jurămîntul ierĭ.

—x—

D. general Cantili, inspector general al cavaleriei, pleacă mâine în inspecţie prin ţară.

In călătoria sa va fi întovărăşit de D. căpitan de intendenţă Vârtejanu.

—x—

In urma scrisoareĭ publicate de noĭ sub titlul: „Accidentul de la Şerbeştĭ“, D. şef al staţieĭ Galaţĭ s'a prezentat astă-zĭ la redacţia noastră şi ne-a declarat că nu D-sa este însărcinat să alimenteze trenurile sosite în gara Galaţĭ cu rapiţă şi că n'a bătut pe nimenĭ.

Luăm act cu plăcere de declaraţiunea D-sale.

—✠—

Următoriĭ ofiţerĭ aŭ terminat cu succes cursurile şcoaleĭ superioare de rĕzboĭ şi aŭ căpătat brevetul de ofiţerĭ de stat major: D-niĭ căpitanĭ Antonescu, Dimitrescu, Popovicĭ şi Niculescu; D. maior Hartel şi D. locotenent Pretorian.

—✠—

Consiliul de revizie al corpuluĭ II de armată, a respins recursul locotenentuluĭ guard de artilerie Vasilescu, condamnat de consiliul de rĕzboĭ din Iaşĭ la un an închisoare, pentru furt de muniţiunĭ.

—x—

Un grup de vre-o 30 de tinerĭ, vĕzînd marea importanţă ce a luat de cât-va timp problema chestieĭ sociale şi deslegarea eĭ, aŭ înfiinţat un cerc de studiĭ sociale, cu reşedinţa la *Clubul Muncitorilor*, piaţa Amzeĭ.

Joĭ, la orele 7 seara, fiind o întrunire în care să se discute maĭ pe larg asupra scopuluĭ acestuĭ cerc, se face apel la toţĭ tineriĭ doritorĭ de a asista la desbatere, să se prezinte Joĭ la orele 7 la *Clubul Muncitorilor*.

—✠—

Ierĭ s'a înfăţişat înaintea consiliuluĭ de revizie al corpuluĭ al 2-lea de armată recursul căpitanuluĭ Georgescu şi al locotenentuluĭ Ionescu, condamnaţĭ la câte un an inchisoare de către consiliul de rezbel din Galaţĭ pentru că aŭ comis maĭ multe abuzurĭ în calitatea de director şi subdirector al penitenciaruluĭ Tîrgşor.

Consiliul de revizie a respins aceste recursurĭ confirmând sentinţa consiliuluĭ de resboĭ din Galaţĭ.

—✠—

Bucarest anunţă numirea probabilă a D-luĭ M. Paciurea în postul de prefect la Brăila.

Nouĕ nu ne vine de loc a crede una ca aceasta.

—✠—

Comitetul pentru organizarea baluluĭ ce va da societatea funcţionarilor comercialĭ se compune din D-niĭ Iliescu, Fain-junior, Al. Mureşanu, I. Gross şi D. Gabriel.

Succesul acestuĭ bal e deja asigurat. Va fi un succes strălucit.

—✠—

D. Dafinescu Constantin, institutor al claseĭ III şi director al şcoaleĭ Nr. 10 de băeţĭ din Galaţĭ, e numit revizor şcolar al judeţuluĭ Brăila, în locul D-luĭ N. Vâlcu, demisionat.

—✠—

Aflăm cu deosebită plăcere că D. Marin Iliescu, profesor la conservator şi la liceu, este cu mult maĭ bine.

Dorim o însănătoşire cât maĭ grabnică excelentuluĭ profesor.

—✠—

A apărut şi se află depus la redacţia *Revista Nouă* importantul studiŭ: *„Sic Cogito“*, de D-l B. P. Hasdeŭ.

—✠—

Aflăm cu părere de rĕŭ retragerea D-luĭ Al. Mureşanu, din însărcinarea de secretar al societăţeĭ funcţionarilor comercialĭ. D. Mureşanu a lucrat foarte mult pentru prosperitatea societăţeĭ.

JEAN REIBRACH

IDILA

Inima Margareti bătu foarte tare când auzi un pas care urca scara. Incepu să împungă maĭ repede; lăsă capul şi maĭ jos. Şi când tatăl sĕŭ Marchand zise: „Intră!“ ea cunoscu glasul luĭ Enric.

Tînĕrul zise bună seara, primi un scaun. D-na Marchand ridicase puţin perdeaua lămpeĭ şi pe când întreba el dacă sunţ sănătoşĭ, se uita la dînsul curios. De obiceĭ el venea la dînşiĭ ca vecin, cu bluza luĭ albă de pictor, însă în seara aceea era îmbrăcat cu paltonul, ca Duminicile. Corpul luĭ făcea o pată neagră care făcea să pară şi maĭ albă încă şi maĭ rumenă figura luĭ de fată; şi părea maĭ intimidat, tot învîrtindu'şĭ pălăria între degete, cu mintea departe de vorbele zise, cu aerul că ar vrea să spue altele carĭ nu puteaŭ eşi.

Din când în când o tuse mică a Margareti se silea să'l încurajeze: adevĕrul este că dînseĭ îĭ venise ideia.

El era de optsprezece anĭ, Margareta de şaĭsprezece aproape. Eĭ ştiaŭ despre viaţă că dacă se iubeaŭ doĭ oamenĭ se făceaŭ bărbat şi nevastă. Aşa aŭ să fie tot-d'auna împreună, unu lângă altu, şi aŭ să ţie casă. Fiindcă a se vedea numaĭ dimineaţa în fereastră saŭ a vorbi un minut de douĕ treĭ orĭ pe sĕptămână, era prea trist lucru pentru restul zileĭ.

Numaĭ de cât el zisese *Da*. Acum însă, în minutul acesta hotărîtor, se înfricoşe fără veste. Se gîndea că e sărac. Ca şi cum îl vedea pentru întîia oară, mobilierul aproape burghez făcea familieĭ Marchand un piedestal neaşteptat. Burta ta-

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

ELY MONTCLÈRE

(55

Buchetul Ucigaş

PARTEA II-a

Frumos Monstru

VII

— O! doamnă, rĕspunse Saint-Yves salutând cu multă graţie pe muma vitrigă a prietinuluĭ sĕŭ, ceea ce avem să 'ĭ spunem d-luĭ de Montalais te ar plictisi de sigur.... asta'ĭ singura pricină care ne face să'ĭ cerem o audienţă privată.

— Singura, adevĕrat?

— Să mĕ crezĭ.

— Dacă 'ĭ aşa, duceţi-vĕ; pecând veţĭ vorbi d-v., eŭ am să cânt la pian.

Toţĭ mĕ lasă singură..

Chiar şi Madelena mĕ părăseşte îndată ce mănîncă şi fuge la prietina eĭ!

Tineriĭ nu rĕspunseră.

Eĭ ştiaŭ pentru ce se grăbise Madelna în seara aceea ca să se ducă la Tereza.

Scumpa copilă ştia singură ce avea să se întîmple; ea ştia că peste câteva minute Filip şi Paul aŭ să ceară tatăluĭ eĭ consimţimîntul pentru căsătoria lor; fata ardea de nerăbdare, nu atât pentru dînsa cât pentru prietina eĭ.

Fuseseră înţeleşĭ că îndată ce se va sfîrşi întrevederea, findcă vremea era prea frumoasă, Filip şi Paul să vie la pavilion, subt pretext ca s'o caute.

Dacă vestea va fi bună, îĭ vor spune îndată Terezi, de unde nu, vor tăcea.

Contele de Montalais se duse cu tineriĭ în salonaşul de lîngă hall.

Paul vorbi cel dintîĭ.

Ceru luĭ Montalais să hotărască negreşit ziua cununieĭ luĭ cu Madelena.

— Eŭ credeam însă că fusese vorba să se facă cununia dupe ce se va sfîrşi doliul! zise contele cam încurcat.

— Este adevĕrat; eĭ bine! doliul mare se sfîrşeşte peste treĭ lunĭ; n'aĭ putea d-ta, domnule, să hotărăştĭ ca să se facă cununia în octombrie, bunioară?

— Mi se pare că era vorba ca doliul să ţie doĭ anĭ; nu sînt sigur, însă....

Paul îĭ luă vorba.

— Pentru a patra oară îmĭ rĕspunzĭ acum aşa nehotărît, domnule. Ar zice cineva că nu'ţĭ place căsătoria asta.

Dă'mĭ voe să 'ţĭ amintesc însă că am fost logodit cu Madelena sînt aproape cincĭ anĭ.

Am trăit numaĭ cu speranţa că o s'o am de nevastă.... nu am făcut nicĭ un plan de viitor pe care ea să nu'l ştie; i am dat toată iubirea mea şi toată inima mea.

D-ta aĭ încurajat iubirea asta pe care Madelena o înpărtăşeşte, sînt sigur, domnule, şi eŭ m'am gîndit că numaĭ lîngă ea pot fi fericit.

Şi muma eĭ m'a încurajat; muma eĭ care citea aşa de bine în inima noastră şi ştia că nu putem trăi unu fără altul..

Ah! dacă ar trăi contesa azĭ, nu 'mĭ aĭ vorbi d-ta astfel, domnule!

Montalais se sculă.

Era galben.

Nu trecuse pe dinaintea ochilor luĭ umbra reposateĭ?

Nu o auzise el, pe când îĭ vorbea Paul, că'ĭ impută că face pe fiesa nenorocită?

Se înfricoşe.... pentru ce era aşa de puternică *cealaltă*? cum îl vrăjise ea că nu putea el să întinză mâna luĭ Saint-Yves şi să 'ĭ zică:

— Veĭ fi ginerile meŭ când îţĭ va plăcea!

Vaĭ, nu! nu putea să zică vorba asta; Christina nu o să aprobe căsătoria asta.

Pentru ce? nu ştia.

Până atuncĭ ea nu voise să dea nicĭ o explicaţie, însă era de părere că Madelena maĭ putea să aştepte până când să se mărite..... să aştepte multă vreme şi să nu se maĭ gîndească la Saint-Yves.

Chiar aseară nu spusese Cristina bărbatuluĭ sĕŭ că trebuia să facă pe d. de Saint-Yves să înţeleagă că prea şedea mult la Ginestière?

Trebuia să 'l departeze şi încetu cu încetu să desobişnuiască pe Madelena de dînsul.

Contele rumegase ideia asta toată ziua, întrebându'se cum să facă să împlinească dorinţele Cristineĭ.

Ziua trecuse cu greŭ.... aştepta, tremurând când se gîndea că o să se întîmple o izbucnire şi că Engleza nu s'ar fi tras înapoĭ; el aştepta şi ea nu zisese nimic; chiar s'arătase în ziua aceea tocmaĭ foarte amabilă cu Saint-Yves.

Ce gîndurĭ noĭ îĭ jucaŭ dar prin cap?

Dacă ar fi cutezat el, ar fi întrebat, însă nu cuteză, de teamă să nu'ĭ aducă aminte porunca ce 'ĭ detese ca să gonească pe tînĕr.

Culmea era iar că tocmaĭ în seara aceea Saint-Yves solicita o zi hotărîtă.

Nebunul! nicĭ nu se gîndea măcar că Madelena o să 'ĭ fie refuzată.

Nu are el dreptate, de o sută de orĭ dreptate? se întreba Montalais ascultând pledoaria înfocată a tînĕruluĭ.

Biata Alice îĭ unise în inima eĭ, n'ar fi un sacrilegiŭ ca să 'ĭ desfacă acum?

Dar, dacă vrea *ea!* Ce să facă?

S'o consulte, s'o roage, şi dacă va stărui ea să facă voia eĭ.

Dar dacă trebuia să sfîrşască o dată, pentru ce n'ar sfîrşi acum?

Iacă de ce se sculase contele.

— Aşteptaţi-mĕ, vĕ rog, câte va minute, zise el luĭ Saint-Yves, veĭ avea, dupe cum doreştĭ, un rĕspuns categoric.

Insă Filip nu lăsă pe tatăl sĕŭ să plece.

Il opri din drum şi 'ĭ zise:

— Iartă-mĕ, tată, însă am şi eŭ să'ţĭ cer ceva.

Fiindcă cererea mea are multă analogie cu a prietinuluĭ meŭ, d-ta să ne daĭ rĕspunsul la amîndoĭ d'odată, dupe ce veĭ... consulta pe cine voeştĭ.

Montalais, pişcat, ridică capul, cu sprînceana încruntată.

— Ce vreĭ cu mine?

— Vreaŭ, tată, să'ţĭ cer consimţimêntul d-tale ca să mĕ însor.

Conteluĭ i se păru că nu înţelesese bine.

— Să te însorĭ? Aşa aĭ zis?

(Va urma)

talul, pe care crăpa jileta, avea o maestate pe care el n'o băgase de seamă până atunci. Chiar chipul cum scotea el fumul din pipă dovedea pe negustorul burtăverde care trăeşte din venitul averei câştigate. Şi muma, mai cu seamă, avea câte odată aere de distincţie impuitoare.

Margareta începuse să'şi piarză răbdarea, se tot uita la dînsul.

Atunci el îşi luă inima în dinţi şi cu ochii pironiţi pe dînsa începu netam nesam, cum s'aruncă omul în apă:

— Iacă ce e, Domnule Marchand, venisem.... voiam.... Insfârşit, vorba este despre Margareta.... Ea vrea....

Tînĕrul se poticni; nu putu isprăvi, se întoarse spre fată:

— Nu'i aşa, Margareto ?

— Ta! ta! ta! iacă treaba! iacă treaba! zise tata Marchand.

Părea zăpăcit, căscase ochii par'că vĕzuse cine ştie ce bazaconie, pe urmă zise:

— Tu eştĭ băiat gentil. Noi te iubim. Te-am vĕzut de mic copil. Insă, când e vorba despre asta, nu, nu, şi iar nu!

Scutură pe marmura căminuluĭ cenuşa din pipă, suflând greŭ din pricina nemulţumirei; apoi, cu o uitătura rea aruncată pe d'asupra ochilor, zise:

— Tu nu aĭ niciĭ o para, tată-tĕŭ nu ţi-a lăsat nimic.

— Eŭ însă nu cer parale... am să câştig... câştig chiar şi acum..... îngână tînĕrul.

Tatăl dete din umeri.

— Toate astea sînt copilării... Şi, ca să scurtăm, să'mĭ facĭ plăcerea să nu maĭ pui piciorul în casa mea până când nu îţi veĭ cumința. Şi, m'auzĭ bine? să nu'ţĭ treacă cum-va prin gând ca să'mĭ zăpăceştĭ copila, fiind-că îţĭ rup urechile...

Margareta plângea.

— Tu! ştiĭ? să'ţĭ deschizĭ ochiĭ! zise tatăl.

Şi luĭ Enric:

— Ş'acum, noapte bună!

* * *

Peste opt zile, Enric abia zări poate odată pe Margareta în fereastră şi şi atunci o vĕzuse galbenă şi suferindă, şi durerea copileĭ îĭ mărise durerea luĭ.

Maĭ întâĭ, el se susţinuse cu necazurĭ. Instinctul masculin împingĕndu'l la hotărîrĭ extreme, el combinase planurĭ, hotărîse să fure pe fată, să fugă amândoĭ peste mărĭ şi peste ţărĭ. Pe urmă venise o prostraţie, o doborîre.

Se simţia tînĕrul nostru în putere să răstoarne lumea cu susu în jos. Dar unde să se ducă el fără banĭ în buzunare? Viaţa luĭ se izbea pretutindenĭ de realităţĭ neschimbate, cum se izbesc paserile prinse de un tavan prea jos. Şi, fără Margareta, ce'ar fi avut speranţa d'a o maĭ vedea, s'ar fi omorît.

Intr'o seară, în sfîrşit, ea scăpă din casă. O strîngere nebună îĭ ţinu înbrăţişaţĭ fără vorbe, fără suflare. Ea suferise ca şi dînsul, ca şi dînsul se gândise la fugă şi la moarte.

Margareta'ĭ spuse tiraniile părinteştĭ; cum rîdeaŭ de dînsa la început, cum n'o slăbea mă-sa din ochĭ. Pe urmă începusera ameninţărĭ, — împotriva luĭ, fiindcă'l învinovăţeaŭ ca'i zăpăceşte minţile, fiindcă ea plângea şi nu maĭ mânca.

Enric se uită la dînsa. Strîngea în mâinile luĭ micul cap al feteĭ şi o întristare mare intra într'însul când vedea vînătăile de la ochĭ, produse de plînsul mult. Asta era prea mult pentru dînsul ca s'o vază că sufere, ca s'o vază martirizată. Şi când auzi cum o băteaŭ părinţiĭ şi cum o înjuraŭ fiind că ĭl iubea strîngea pumniĭ cu furie.

Merseră împreună până pe cheŭ; se puseră pe o bancă, ţiindu-se de braţ.

Tăceaŭ. Se gândeaŭ la ceasurile fericite trecute.

Stătură multă vreme ast-fel, spuindu'şĭ acele miĭ de nimicurĭ pe carĭ şi le spun doĭ copiĭ ce se iubesc.

Margareta zisese de maĭ multe orĭ:

— Trebue să mĕ întorc acasă!

Insă rĕmânea pironită în loc, neputând face nicĭ o mişcare ca să plece, când simţia cum îĭ strîngea Enric mâna.

Pe urmă, ea maĭ zisese odată:

— Trebue să fie foarte tîrziŭ!... aŭ să mĕ bată!

Şi ea simţia o bucurie nespusă când se gândea că o să fie bătută pentru dînsul.

Din pricina fricel ce n'aŭ să se maĭ vadă nicĭ odată, se strîngeaŭ tot maĭ tare în braţe. Nu se puteaŭ despărţi, nu se puteaŭ smulge din braţe. Despărţirea care trebuia să vie înfiorătoare, era maĭ grozavă de cât moartea şi din pricina dureriĭ umplute se năştea într'înşiĭ trebuinţa d'a muri.

Moartea nu'ĭ speria. Chiar le făcea plăcere.

— Vreĭ tu? întrebă Enric.

Ea pricepuse; zise:

— ... Să murim?

Şi într'un fel de suflare zise îndată:

— Da! cu o scăpărare în ochĭ.

* * *

Rĕmaseră câtă-va vreme îngânduraţĭ. Pe urmă se sculară, porniră spre Sena. Margareta se înfioră.

— Ce rece trebue să fie apa!

Zîmbea însă.

Nu se sinucideaŭ: se cununaŭ.

— Nu'ţĭ e frică? întrebă el.

Tot corpul eĭ micuţ tremura strîns lipe dînsul.

Rĕspunse:

— Nu!

El o strînse în braţe, o sărută pe buze. Atuncĭ ea închise ochiĭ, fără pic de putere în corp. Şi când pieri pămîntul de subt picioarele eĭ, se simţi dusă în braţe spre infinitulle unde se va sfîrşi maĭ pe urmă înbrăţişarea lor vecĭnică.

Spartali.

Administraţia Dobrogeĭ

Domnule Redactor,

Faţă cu cele denunţate prin stimatul D-voastră ziar, de la 10 Decembre, contra D-luĭ Constantinescu ajutorul de administrator de la plasa Medjidia, prefectul din Constanţa a delegat pe D. Voinescu, administratorul plaseĭ Silistra Nouă, ca să ancheteze faptele inputate numituluĭ Constantinescu.

Maĭ întâĭ de toate trebue să spunem că şi contra D-luĭ Voinescu s'aŭ făcut maĭ multe denunţărĭ la prefectură şi prin presă. Orĭ cine dar îşĭ poate închipui ca ce fel de anchetă va face D. Voinescu. Nu ne aşteptam la atâta naivitate din partea D-luĭ general Dunca, prefectul judeţuluĭ Constanţa, care cunoaşte maĭ pe toţĭ funcţionariĭ şi în deosebĭ pe D. Voinescu.

Am fi înţeles ca Domnia sa personal să facă o anchetă D-luĭ Voinescu. Dar oare maĭ era nevoe de anchetarea faptelor inputate de aĭ întregĭ ajutoruluĭ Constantinescu, faţă cu situaţiunea creată azĭ în oraşul şi în toată plasa Medjidia? Nu avea şi nu are general Dunca de cât a pipăi lucrurile de aproape şi se va convinge că daca în Medjidia s'aŭ anulat alegerile comunale în treĭ rândurĭ, făcând să se paralizeze interesele comuneĭ, aceasta nu se datoreşte de cât intrigilor meschine ale D-luĭ Constantinescu, care voia a'şĭ alege consilierĭ după chipul şi asemănarea sa. Cetăţeniĭ din Medjidia însă aŭ fost la înălţimea lor, că aŭ ales în consiliŭ pe adevăraţiĭ notabilĭ aĭ oraşuluĭ.

Din două una: Saŭ toţĭ alegătoriĭ din Medjidia sunt nişte cetăţenĭ reĭ şi viţioşĭ şi atuncĭ D. Constantinescu este la înălţimea sa, saŭ că cetăţeniĭ aŭ fost şi sunt oamenĭ de cinste şi atuncĭ necinstea cade în obrazul D-luĭ Constantinescu. Iată cum ar trebui după noĭ să se procedeze în anchetă.

D. general Dunca ar putea observa că prin comunele rurale s'aŭ stabilit câţi-va armenĭ, care sunt lipitorile Dobrogeĭ, prin directa stăruinţă a D-luĭ Constantinescu, D-sa a inpus primarulul şi notaruluĭ să le facă formalităţĭ de stabilire şi în urmă să'ĭ înscrie şi în listele electorale. Aşa că am putea spune că D. Constantinescu e şi fabricant de cetăţenĭ românĭ. Dacă aceste serviciĭ aduse câtor-va armenĭ aŭ fost făcute cu un interes oare-care saŭ greutăţĭ, rĕmâne la aprecierea D-luĭ general Dunca.

Ranele de care sufere Dobrogea nu prin simulacru de anchete se pot vindeca, ci prin pedepsirea fără cruţare a slujbaşilor corupţĭ şi răŭ năravițĭ.

Un Dobrogean

Reconstituirea viilor

Pentru replantarea viilor filoxerate cu viţe americane, ministerul domeniilor a duce la cunoştinţa propietarilor de viĭ, că ceĭ ce vor să'şĭ procure butaşĭ din pepinierile statuluĭ, să se adreseze ministeruluĭ (serviciŭ viticol). In cererile ce vor face trebue să arate:

a) Judeţul, comuna şi dealul saŭ valea în care se află via;

b) Intinderea totală a vieĭ şi întinderea ce voeşte a planta;

c) Ce natură de teren aŭ, trimiţênd şi un chilogram de pămînt ca probă situaţiuneĭ viticole cele maĭ apropiate;

d) Că se obligă ja îndeplini lucrările cerute de cultura viţeĭ americane care li se vor face cunoscut prin anume instrucţiunĭ şi prin agentul serviciuluĭ.

Aceste cererĭ trebue să fie adresate ministeruluĭ domeniilor cel maĭ târziŭ până la 1 Februarie 1892.

Iar ceĭ ce ar dori să replanteze viile cu viţe importate direct din streinătate, nu pot face importarea de cât tot prin ministerul domeniilor.

Deci şi aceştia vor face cererĭ tot la acest minister. In aceste cererĭ vor arăta:

Localitatea de origine şi punctul intrăreĭ în ţară;

Judeţul, comuna, dealul saŭ valea unde voeşte a planta, ce întindere, ce speţiĭ şi varietăţĭ, numĕrul lor şi dacă butaşiĭ aŭ să fie cu saŭ fără rădăcină.

La intrare pe teritoriul român, proprietariĭ sunt ţinuţĭ să anunţe ministeruluĭ pentru ca el se aibă în vedere aceasta.

In urma acestora ministerul, având în vedere regiunile filoxerate stabilite în fiecare an prin legea filoxerică, autoriză saŭ nu importarea viţelor în localităţile anunţate de proprietarĭ.

ULTIME INFORMAŢII

Astă-zĭ la 10 ore dimineaţa un consiliŭ de miniştri s'a ţinut la palat subt preşedinţa Regeluĭ.

D. Catargiu a supus Regeluĭ proectul de remaniarea ministeruluĭ.

—✱—

D. Jean de la Obor, a declarat la maĭ multe persoane că nu 'şĭ va maĭ pune candidatura la alegerile viitoare.

Ce pierdere pentru Parlamentul romîn!

—✱—

Ministrul de rĕsboiŭ a luat dispoziţia ca pe viitor, ofiţeriĭ fără trupe să primească câte 30 leĭ pe lună în loc de un soldat ordonanţă.

—x—

Se zice că pricina care a făcut pe locot.-colonel Manolescu să se sinucidă, ar fi pedeapsa care i se dase, mutându'l la Constanţa, de oare-ce şi dînsul fusese amestecat în afacerea locotenentuluĭ Mihăescu din administraţie, care a fost degradat pentru că delapidase baniĭ din casa regimentuluĭ.

—✱—

Primăria capitaleĭ se află în tratărĭ, prin consulatul austriac, cu societatea filtrelor celor noĭ carĭ aŭ fost instalate la Viena şi carĭ daŭ un debit foarte mare ne reclamând de cât o mică cheltuială de întreţinere.

—✱—

Iată amănunte asupra ciocnireĭ de trenurĭ de la Ciocăneştĭ.

Ciocnirea s'a făcut pe la orele 4 dimineaţa.

Trenul de marfă care venia din Bucureştĭ, intrând în gară nu s'a putut opri la timp şi a lovit în coasta trenuluĭ de marfă care sosia din Piteştĭ.

Maşina trenuluĭ din Bucureştĭ a sfărîmat maĭ multe vagoane sfărîmându-se şi ea.

Mecanicul şi fochistul aŭ sărit jos şi ast-fel nu şi-aŭ făcut nicĭ un rĕŭ. Un frînar a fost rănit puţin.

In total aŭ fost sfărîmate 14 vagoane.

—✱—

Primim următoarea telegramă din Roman:

Marele proprietar Agariciŭ, subprefectul Miclescu, aŭ ordonat primaruluĭ Mocanu, din comuna Chiliele de m'a zdrobit în bătae, m'a sîngerat, m'a legat şi m'a trimis la Roman, unde m'a arestat.

Familia mea a fost schingiuită, copilaşiĭ schilodiţĭ.

Rog cererĭ să mi se facă dreptate.

Huţu
învĕţător, comuna Chiliele, judeţul Roman.

—✱—

Astă noapte a ars maghernița barierei de la Cotrocenĭ.

După stingerea focului s'a găsit în dărîmăturĭ un cadavru carbonizat.

—✱—

D. general Dona, a cerut să fie trecut la pensie, din cauza vîrsteĭ sale înaintate.

—✱—

Cel ce are maĭ multe şanse ca să obţie postul de prefect la Ialomiţa e D. I. Arion.

—✱—

La 3 Ianuarie 1892 se vor trage la sorţĭ consilieriĭ curţilor de apel ce vor trebui să prezideze biourorile electorale din ţară.

—✱—

Aflăm cu plăcere că tînĕrul I. I. Călinescu a susţinut teza sa despre administraţia tutorilor în dreptul Roman şi civil.

Felicitările noastre.

—✱—

Se anunţă D-lor abonaţĭ aĭ „Revisteĭ Noue" că dintr'o nebăgare de seamă s'a uitat de la tipografie două ilustraţiĭ din cele anunţate în sumarul revisteĭ, aceste ilustraţiunĭ se vor trimite D-lor abonaţĭ cu numĕrul viitor.

—✱—

Procesul între Primăria Capitaleĭ şi societatea de construcţiĭ s'a amânat de către tribunalul comercial la 11 Ianuariŭ viitor.

—✱—

In sala Palatuluĭ băilor Eforieĭ societatea *Progresul* va da Miercurĭ 15 Ianuarie 1892 un MARE BAL fără Tombolă, în folosul junimeĭ studioase lipsită de mijloace.

Nu se va face nicĭ o altă vînzare de bilete.

La ora 12 din noapte o comisiune specială va aranja un „Mare Cotillion" cu multe şi variate figurĭ. După preparativele ce se fac, balul promite a fi splendid

PRIMĂRIA URBEI PLOESCI

Publicaţiune

Noĭ Primarul Comuneĭ Urbane Ploescĭ,

Avênd în vedere că la 31 Martie anul viitor 1892, espiră termenul antrepriseĭ venituluĭ Caseĭ Comunale, din taxele asupra articolelor supuse la accise;

Avênd în vedere, că la aceiaşĭ dată, espiră şi căutarea veniturilor de la cotitul vaselor şi mĕsurătoarea productelor cu hectolitrul;

Pe de-oparte destinăm ziua licitaţiuneĭ la 20 Februarie viitor, iar pe de alta publicăm spre cunoştinţa generală şi invităm pe D-niĭ amatorĭ, carĭ vor voi să ia în antreprisă aceste veniturĭ unificate, ca în arĕtata zi, orele 12, să binevoiască a se presenta în pretoriul Primărieĭ, spre a concura la licitaţiune, însoţiţĭ de garanţiĭ în banĭ saŭ efecte publice, în valoare de leĭ 41,575.

Arendarea acestuĭ venit se face pe termen de 3 anĭ, începênd de la 1 Aprilie anul viitor 1892; iar condiţiunile se pot vedea în Cancelaria Primărieĭ, cu zece zile înainte de ziua licitaţieĭ.

Primar, *Gh. Ionescu*

Secretar, *N. Poppescu*

Nr. 5677
1891 Decembrie 16.

MERSUL TRENURILOR

Valabil de la 1 Octombrie 1891 st. n.

PORNESC DIN BUCUREȘTI:

București Iași, direct de persoane. — Pleacă din București la ora 7 dim., din Ploești 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focșani 1,20 p. m., din Mărășești 2,10 p. m., din Adjud 3,00 p. m.. din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7,09 seara, din Pașcani 9,04 s., sosește în Iași 11.20 s. — **Accelerat,** pleacă din București 9.35 seara, din Ploești 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12.54 noaptea, din Rîmnicu-Sărat 1,46 dim., din Focșani 2,48 dim., din Mărășești 3,26 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Pașcani 8,40 dim., sosește în Iași la 10,45 dim.

București-Vaslui, Brăila-Galați, direct accelerat.—Pleacă din București la 7 50 seara, din Ploești 9,42 seara, din Buzĕŭ 11,41 seara din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focșani 1,37 nóptea, din Mărășești 2,15 noaptea, din Tecuci la 2.53 dim., din Bêrlad 4 23 dim., din Crasna la 5,28 dim.. sosește în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galați, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptéa. din Barboși 3,22 d., sosește în Galați 4 dim.

București-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din București 7,10 seara, din Titu 8,17 seara, din Pitești 9,38 seara, din Costești 10,06 seara, Slatina 11.27 seara, din Piatra Olt 11,49 seara, din Craiova 12,52 noaptea, din Filiași 1,40 dim.. din Turnu-Severin 3,40 dim., sosește în Vêrciorova 4.02 dim. — De persoane pleacă din București 8,15 dim.. din Titu 9,43 dim. din Golești 11,04 dim., din Pitești 11,37, din Costești 12,11 p. m., din Slatina 1.46 p. m., din Piatra Olt 2,29 p. m., din Craiova, 4,11 p. m., din Filiași 5.24 p. m., din Turnu-Severin 7,04 seara, sosește în Vêrciorova 8,30s. — Fulgerul pleacă din București 4,03 seara, din Titu 5.06 seara, din Pitești 6,22 s. din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,45 seara, din Filiași 10,30 seara, din Turnu-Severin 12 38 noaptea, sosește în Vêrciorova 1,00 noaptea.

București-Craiova, direct persoane. — Pleacă din București 2.35 p. m.. din Titu 3.57 seara, din Golești 5.24 seara. din Pitești 5,50 seara, din Costești 6.20 seara, din Slatina 8,17 seara, din Piatra 8.50 sosește la Craiova 10,05 s.

București-Pitești, direct persoane.— Pleacă din București 6,45 d., din Titu 8.21 d., din Golești 9.44 d., sosește la Pitești 10.44 d

București-Galați, direct, persoane. — Pleacă din București 9.40 d., din Ploești 11 48 d., din Buzĕŭ 2,55 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboși 5,59 p. m., sosește Galați 6.35 seara.

Acelașĭ tren spre Tecuci.— Pleacă din Buzĕŭ 2,05 p. m., din R.-Sărat 3.49 p.m. din Focșani 7,48 seara, din Mărășești 8.30 seara, sosește Tecuci 9,45 seara.

București-Predeal, direct accelerat —Pleacă din București 4.40 p. m., din Ploești 6.30 seara, din Câmpina 7,33 seara, din Sinaia 8,46 seara, sosește Predeal 9,25 seara.

Accelerat.— Pleacă din București 7,40 d., din Ploești 9,27 d., din Câmpina 10:26 d., din Sinaia 11,38 p m., sosește Predeal 12.07 p. m.

De persoane. — Pleacă din București 8,50 d., din Ploești 10,48 d., din Câmpina 11,55 d., din Sinaia 1,1[illegible] p. m., sosește Predeal 1.56 p. m.

București-Giurgiŭ, direct (fulger), pleacă din București 5,35 dim. sosește Smârda 7.10 d. *De persoane* pleacă din București gara de Nord 8 d. din Filaret 8.30 d. sosește **Giurgiŭ** 10,1[illegible] d. — *De persoane* din București, gara de Nord 5,25 p. m., din Filaret 5,5[illegible] sosește Giurgiŭ 7,48 s.

București-Călărași, Fetești-Slobozia, pleacă din București 7,50 dim. sosește Călărași 12,20 p. m. Fetești 11,[illegible] d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREȘTI.

Din Iași 7.30 d. și la 9,55 seara.
Din Vaslui-Galați 3,40 d.
Din Predeal 12,10 p. m. 8,50 s. și 9,30 seara.
Din Galați 8,40 dim. 5,10 s.
Din Vêrciorova 11,40 s. Fulgerul 10.05 d. acceleratul 8,20 s. persoane.
Din Craiova 1 p. m.
Din Pitești 9,10 seara.
Din Călărași 6,2[illegible] s.
Din Giurgiu 8,55 p. m. fulgerul, 10 45 d. și 7.20 persoane.

PROPRIETAR-EDITOR THOMA BASILESCU. TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU, BULEVARDUL ELISABETA, 111 BUCUREȘTI